

[Rytter.]

den havde gjort et vist Indtryk paa den højtærede Justitsminister, hvorfor der ogsaa skete en yderligere Tilføjelse ud over Bemærkningerne i Betænkningen fra Folketingsudvalget. Jeg vil imidlertid henstille til den højtærede Justitsministers Overvejelse, om det ikke vilde være fornuftigt — fremfor at bøde paa en urigtig Regel ved at gøre visse Modifikationer — saa i Stedet for at tage det konsekvente Standpunkt. Men som sagt, selv om den højtærede Justitsminister og jeg ikke kan blive enige herom: Loven skal vi have, og den stemmer vi for.

Men ikke alene i § 10, ogsaa i § 16 gør man noget straffbart, som ikke tidligere har været det, og det er jeg noget betænkelig ved. Denne Paragraf skal vist være saadan en Slags Opsamlingsparagraf, en Slags Pulterkammer for alt det, som ikke kan falde ind under de øvrige Bestemmelser. Jeg synes, det er farligt at have en saadan Paragraf, naar den ikke er aldeles klar og aldeles uimodsigeligt rigtig, og dette forekommer mig altsaa noget tvivlsomt. Navnlige er der et Forhold, som jeg er betænkelig ved. Der staar til Slut, at med Fængsel straffes ogsaa den, der har modarbejdet de forenede Nationers Krigsanstrengelser „eller paa utilbørlig Vis modarbejdet den danske Modstandsbevægelse eller dens Organer“. Det forekommer mig, at man her ligesom gør en Sondring inden for den danske Befolkning.

Hvad forstaaer man nemlig ved Modstandsbevægelsen? Det afhænger efter min Mening udelukkende af, hvilket Tidspunkt man taler om, thi efterhaanden var Situationen jo en saadan, at hele det danske Folk — heldigvis — hørte til Modstandsbevægelsen, hver paa sin Plads; Rigsdagsmænd, Embedsmænd, alle var vi med i Modstandsbevægelsen, vi har gjort den Modstand over for Tyskerne, som vi hver paa sin Plads kunde. Derfor forekommer det mig farligt nu at sanktionere et vist Begreb som Modstandsbevægelsen. Jeg ser, at ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører i Folketinget har været inde paa dette, idet han siger, at det forekommer ham uheldigt, at man begynder at drage Skillelinier inden for det danske Folk med Hensyn til, om man er mer eller mindre gode Danskere. Kun een Sondring kan være afgørende for os, nemlig om man har dansk Sindelag eller ej, men at gøre en Sondring mellem mer eller mindre gode Danske fandt den socialdemokratiske Ordfører var uheldigt, og jeg mener det samme.

Jeg kan tilføje, at mit Partis Formand

for nylig holdt et Foredrag, hvor han advarede imod Splittelse, Forfølgelse og Mistænkeliggørelse, idet han sagde, at saafremt dette kom til at raade, saa havde Tyrannens Aand stadig Rod i det danske Folk. Det advarede han stærkt imod, og det samme gør jeg.

Selvfølgelig, de Folk, som virkelig har sat Livet i Vove, dem har vi alle den største Respekt for, men man bør heller ikke udvide Begrebet alt for stærkt. Vi var alle glade her i Landet den 5. Maj, da vi saa Frihedskæmperne dukke frem og, om jeg saa maa sige, tage Landet i Besiddelse, sørge for Ro og Orden. Vi frygtede Situationen, fordi vi ikke havde noget Politi, vi havde ingen Hær eller Flaade, men saa saa vi disse unge Mennesker, i øvrigt ogsaa ældre, rykke frem og opretholde Ro og Orden. Der var ikke et Menneske her i Landet, der ikke var glad og stolt over det, der skete den Dag. Jeg for mit Vedkommende saa selvfølgelig paa det paa samme Maade, men jeg var dog noget forberedt paa det, der skete; vi havde de sidste 3—4 Dage hørt, at det var i Orden, og at Bevægelsen vilde være under General Gørtz's Kommando, og saa var jeg beroliget.

Jeg maa sige, at der er noget, som egentlig har gjort et endnu stærkere Indtryk paa mig end Frihedskæmperne den Dag. Det var det, der skete den 19. September 1944. Jeg stod den Dag oppe paa Domhuset og saa, hvorledes Tyskerne brutalt og fejgt overfaldt Politistationen deroppe, overfaldt Dommerne, Publikum og alle, der var til Stede. Jeg siger paa en meget fejg Maade, for de havde sørget for gennem Luftalarm at forhindre andre Folk i at komme til Stede. Men hvad skete der saa yderligere paa denne sørgelige Dag? Om Eftermiddagen hørte jeg en Beskrivelse fra Amalienborg, som Tyskerne jo ogsaa havde gjort Forsøg paa at besætte. De kæmpede dernede i 3 Timer; saa længe varede det, inden den tyske Overkommando gav Ordre til at indstille Kampen. Det kan ikke, som paastaet, have været en Fejltagelse, for det tog saa lang Tid som 3 Timer, inden Fjendtlighederne blev bragt til Ophør. Og hvad skete der dernede? Ifølge Øjenvidners Beskrivelse dukkede der pludselig ca. halvandet Hundrede unge danske Mænd op paa Amalienborg Plads; de mødte med Geværer og Staalhjelme, stillede sig ved Politiets Side og skød paa Tyskerne, aldeles som erfarne Soldater. De forhindrede Tyskerne i at besætte Amalienborg. Jeg skal ikke uddybe Tildragelsen nærmere, men det var saadan,